

3. *Фактори, свързани с етнопсихологията.*
4. *Фактори, свързани с наличието в тезауруса на дадени общностни специфични реакции, понятия и др.*
5. *Фактори, определени от спецификата на езика на дадена общност.*

От казаното можем да разделим редица нива на общуването, които обезпечават вариантността в процеса на общуването (Леонтиев, Сорокин, Тарасов, 1997), или това са:

1. *Процесите на общуването като цяло.*
2. *Социално-ролевите аспекти на процесите на общуване.*
3. *Средствата на общуване.*
4. *Психолингвистическата организация на процесите на общуване.*
5. *Ситуационно-психологическата организация на процесите на общуване.*
6. *Нивото на реализация на комуникативните процеси на общуване.*

Известно е, че с термина *психолингвистика* се означава не само психолингвистиката в тесен смисъл, но и теорията на комуникацията, т.е. психологията на общуването. Тази специална област (психология на общуването), определена от факторите по-горе, наричаме *етнопсихолингвистика*.

Целесъобразността да се отделят национално-културните особености на общуването в специална област е продиктувана не само от теоретически, но и от практически съображения. През последните години се определят редица приложения на тази проблематика, имащи голяма социална значимост. Това преди всичко е проблемът за разширяването и задълбочаването на културните контакти между различните народи. Оттук се пораждат и съответни области на психолингвистиката като цяло и в частност на етнопсихолингвистиката:

- *обучението/изучаването на втори (или на чужд) език;*
- *проблемите на художествения, политическия, научно-техническият и устният превод;*
- *изкуството и изкуствознанието – общото и националното в изкуството.*